

[Aage Fogh.]

mit skøn også perspektiv af en sådan art, at det både af udenrigs- og indenrigspolitiske grunde ville være rimeligt, om repræsentanter for dette ting fik lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet.

Det er altså ikke sket, og det kan ikke nægtes, at denne fremgangsmåde falder forholdsvis godt i tråd med hele den metode, hvorefter forsvarsvæsenet indarbejdes i den danske befolkning i dag. Direkte oplysninger mangler. For befolkningen er det umuligt at danne sig et skøn over, hvad det egentlig er der vedtages, og jeg tør desværre sige, at for mange af rigsdagens medlemmer, er det også svært. Det er bemyndigelseslove, det er rammelove, vi bygger på, men hvor vidt kan man gå under disse rammelove? Det er det, jeg ønsker oplysning om. Jeg vil derfor spørge den højtærede forsvarsminister, hvad hensigten er med de forberedelser, der er gjort dernede. Såvidt jeg har fået oplyst, drejer det sig ikke alene om, at man ønsker at forberede købet af jord dernede, men også om, at man er begyndt at tilføre materialer; således skal der i hvert fald være tilført jern i ret store partier.

Et andet problem fra Langeland har jeg i forbindelse med en kystsikringssag. Her er jeg, om jeg så må sige, i det heldige tilfælde at kunne takke hele fire ministre for offentlige arbejder for udvist velvilje. Desværre må jeg føje til, at denne velvilje har hidtil ikke givet sig udslag i praksis, men det er en anden side af sagen.

Historien er den, at i efteråret 1946, tror jeg, satte der en meget kraftig stormflod ind mod kysten på Langeland, og ude ved Spodsbjerg skete meget store materialevandring, sådan at hvis en lignende storm gentages en gang til — det er man enig om fra alle sider —, vil det være ensbetydende med, at havet bryder igennem, og at i hvert tilfælde op til en halv snes ejendomme vil blive ubeboelige, fordi vandet trænger ind, og at enkelte ejendomme står i fare for at blive undermineret og skyllet væk.

Der var fra alle sider enighed om, at der måtte træffes sikringsforanstaltninger. Der var også enighed om, at man ikke kunne pålægge de forholdsvis få lodsejere på denne kyststrækning, hvad dette vil koste, så meget mindre som de også var ganske uden skyld i det, der er sket, fordi årsagen vistnok må søges i, at man har bygget en ny havn, og at strømmen derved har fået en anden retning, og materialevandringen derfor er blevet en anden, end den var tidligere.

Sagen blev forelagt ministeriet og ministeren, der straks var velvillig. Den har været til behandling siden, men endnu i 1951, fem år efter, er den endelige bevilling ikke givet. Jeg fremhæver det, fordi jeg tager det som bevis for, at der må være noget galt med administrationen indenfor det væsen, der sikrer de danske kyster. Der har nemlig ingen uvilje været fra ministerens side, og jeg håber, jeg i løbet af en måned eller så skal kunne takke den højtærede nuværende minister for, at bevillingen endelig er ført igennem. Men jeg føjer til, at hvis vi i løbet af de fem år havde haft en storm af lignende karakter, var der i hvert fald sket en katastrofe for de folk dernede, og følgerne heraf måtte de offentlige myndigheder have båret. Jeg skal ikke ved denne lejlighed prøve at give bebrejdelserne nogen bestemt adresse, men det forekommer mig at være rimeligt at henstille til den højtærede minister, at han går sagen igennem og prøver på at undersøge, hvad der er årsagen til, at der skulle gå indtil fem år, inden denne sag, skønt det på forhånd var givet, at den skulle løses på en rimelig måde, virkelig bliver løst.

Dernæst har jeg et par bemærkninger til den højtærede landbrugsminister i forbindelse med en sag om det veterinære serumlaboratorium. Når jeg rejser dette spørgsmål i dag, er det ikke i forbindelse med det spørgsmål, det ærede medlem hr. Carl Petersen rejste i går om tilberedningen af serum; det kunne der meget vel være grund til, men det er ikke det jeg tænker på. Nej, årsagen til at jeg rejser spørgsmålet i dag er den, at den højtærede landbrugsminister, såvidt jeg ved, i finansudvalget har fået godkendt en bevilling på 75 000 kr., der skal anvendes til at foretage beregninger og tegninger over en udvidelse af det veterinære serumlaboratorium ude på Büllowsvej.

Denne sag har sin forhistorie. I 1945 nedsatte den daværende landbrugsminister et udvalg, der fik til opgave at undersøge og give forslag om enten en udvidelse af serumlaboratoriet på Büllowsvej eller eventuelt en flytning af laboratoriet til en bedre egnet plads. Dette udvalg gik straks i arbejde med sagen, og vi erkendte ganske enstemmigt, at forholdene ude på serumlaboratoriet rent arbejdsmæssigt var fuldkommen uanstændige, hvorfor det var absolut nødvendigt snarest at skabe bedre vilkår. Vi gjorde det fra alle sider i erkendelse af det dygtige arbejde, der udføres derude. Jeg personligt havde ønske om at flytte hele historien udenfor byen, ud på en plads, hvor